

sedda kuriust peab temä meile nüüd käitte taasema. Pärrast sedda lähme ühheskoos soovitava Reino-wadderi ferre peale, püame tedda ellesalt ja pomme, kui assi siggineb, tedda seddamaid wölla, enne kui aega saab uut wallet wälja mõttelda."

Se nõu olli kuñinga micle järel; temä kästis filmapilgul mõlemad ilmasüta teotatud išandad emä ette kutsuda ja neid auoga vasto wöötta. Siis kutsuti kõik ellajad aujärje ümber kollo ja kulumati aivivalikult, fudda Reinowadder walletanud ja einaoga seltsis wagga Argpüksile otsa teinud. "Wöike!" ütles kuñingas, "hundi ning farro auoga vasto, leppituseks töutan neile oina sugguvöösa iggaresseks aekas pääranduseks." — Lõupard töttas wang - onesse, peastis Messikäppa ja Läne-išanda ahheladest, ütteledes: "Miina kulumtan teile röemisaid sõnumid! Kuñinga rahho ning priust! Kuñingas kahhetseb süddamiest sedda ätba, mis teile tehtud ja lubbab teile leppituseks oina kõige temä sugguvöössaga Ma-ilma otsani. Teie woite neid iggaskehhas püda, elgo metsas eht laggedal. Pealegi antakse teile veel lubba, Reino-wadderile iggal kombel kahjo tehha, nishammeti temä naise ja lastele. Sedda kulumtan teile kuñinga nimel. Temä ja sõit, kes eddespidi temä järel walletsemas, sawad sedba töutust piddama! Ünustage nüüd willetsust ja wandoge su ning sõnaga kuñingale ueste truust."

Peppitus olli tehtud; oinas piddi elloga töutust kinnitama, ja seisab veel tänapäätö teema suggavöössä hundi ning farro welli all. Seallop se igga-

wene wihamine ja taggaliusamine tõusis. Hundis tülkiwad nüüd julgest laimaste peale, seit et wañast öigus nende käes. — Messikäppale ja Kriimilmale auustuseks walmistas kuñingas ühle wöeraspeo, mis kaks näddalat peti, ja kõige ilmale aivivalikult näitis, fudda hunt ning farro ueste kuñinga sõbrust leidnud.

7.

Oh, sedda ello ja õnne! oh, sedda piddu ja põlire! mis kuñinga loeas peti. Ahjo ferrisid ohkastid maango loormade, lauad seppiko ja käiki kuhjade al. Torro - pil ja wiol fergitasid murrul nore rahwa jalgu. Messikäp istus Kriimilmaga kuñinga körwas, suitsetasid kattuse - tubbakat ja westsid maggasat juttu; kuñingas püdis neid aivivalikult auustada. Ei olnud wañema rahwa mälestussel ühsemat piddu nähtud, kui praego kuñinga loas olli. Arrafas ja noor siik ollid oßawamad tantsumehhed; orraw, fas ja rahn roñisid wöidu riiva möda üllesse, kuhu üri, pähklid ja töökusi otsa olli pandud, mis wöitjale palgaks lubbatud. Ükssteistest vägijise mõda püdes libbisid roñijad ühheskoos mahha.

— Wöningad teised wiiskasid kurni, weddasid väggi-pulka, kasvatasid tamme, lõid kusserpalli, eht teggid munud nalja. Linnu - pigad ja neljakalgsed neiod diskasid figel Arjo - trassi, üks wañna tuddipä arrafas westis ennemuistest juttu. Ülekannud ja winakrusid käisid saggedast ümber, su iggamehhel südamie mõedus. Eht ful wöeraspeolisi külgalti foos